

Dregătorul

Mateiu Ion Caragiale

Smerit stă, dar privirea-i drăcească, ațintită,
Trăiește chiar pe pânza ce-l poartă-ntruchipat,
Iar grijile și truda adânc îi au brăzdat
De cute fața stinsă, firavă, ofilită.

Cu duhul său cel ager, cu mintea-i iscusită
El multe uneltit-a și câte-a și-ndurat,
Ca-ncet, treptat, s-ajungă, slăvit și tămâiat,
Șă ție țara-ntreagă sub gheara-i răstignită.

De jale și de groază cumplit semănător,
Atotputernicia-i de mare dregător,
Încununat de faimă fu fără țarmurire,

Așa că astăzi lumea se-ntreabă în zadar
Ce patimă ascunsă sau ce dezamăgire
Se-oglină peste veacuri în zâmbetu-i amar?1913